

[Poul Hansen (Grenå).]

må der i det store og hele være en sådan tilstand i landet, at man kan overlade hele dette spørgsmål om homoseksualitet til folk selv, så at der altså ikke er meget at gøre for straffeloven på dette område, men at det alligevel må være rimeligt ved lov at beskytte de unge under 18 år. Jeg finder det imidlertid også rimeligt, rigtigt og nødvendigt, at der er en udvej i loven for myndighedernes indgriben, såfremt en homoseksuel skaffer sig seksuel omgang med en ung 19- eller 20-årig, hvis dette unge menneske aldrig før har været ude i noget sådant. Det må efter min mening være strafbart, hvis en homoseksuel vover at tillade sig noget så uhumsk som at forføre en sådan ung mand.

Men jeg vil også gerne have lov at sige til den højtærede justitsminister, at hvis det skulle vise sig, at denne tilføjelse til straffelovens § 225 skulle blive praktiseret ud over den begrænsning, jeg her har nævnt, og altså — måske kan man, selv om det er et groft udtryk, tillade sig, at sige — blive misbrugt af politi og domstole, vil jeg være den første til at slutte mig til mindretallet og ønske loven ændret. Det vil jeg gerne have sagt.

Finn Poulsen: Jeg hører til det betydelige mindretal, der ikke kan støtte den højtærede justitsministers forslag. Jeg skal ikke gentage alle de fremragende argumenter, som fortalene for mindretallet har gjort gældende, men jeg vil gerne understrege de betragtninger af mere principiel strafferetlig karakter, som det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde gældende. Det er gået som en rød tråd igennem de udtalelser, tilhængerne af denne skærpelse er fremkommet med, at man går ind for den med betænkelighed, og jeg har også forstået, at den højtærede minister har været betænkelig ved at fremsætte forslaget. Jeg vil derfor gerne sige til det høje folketing i pagt med det, det ærede medlem hr. Poul Møller sagde om, at man ikke skal eksperimentere med skærpede straffelove, at denne betænkelighed bør føre til, at man siger til sig selv: førend disse problemer er nærmere belyst, kan vi ikke skærpe straffen. Sandheden er jo den, at det ikke alene er hos os her i folketinget, denne betænkelighed findes. Den

findes også hos de mennesker, som virkelig har forsøgt og haft mulighed for, endog gennem en årrække, at komme på nærmere hold af disse problemer. Jeg synes, at det høje ting — helt bortset fra alle de mange betragtninger, der kan gøres gældende om selve emnet — skal lægge sig disse strafferetlige betragtninger meget stærkt på sinde.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne begynde med at takke udvalget for det meget betydelige arbejde, udvalget har udført med behandlingen af disse 3 lovforslag. Det har været meget interessante drøftelser, vi i udvalget har haft lejlighed til at føre. Jeg kan måske indskyde til det ærede medlem hr. Grøndahl, at så vidt jeg erindrer, var der i hvert fald 2 samråd; men det gør nu ingenting, for det var meget interessant, hvor lidt eller hvor meget det end var. Arbejdet har resulteret i 2 ændringsforslag; det ene er stillet af mig og tiltrådt af udvalget, og det giver mig naturligvis ikke anledning til bemærkninger.

Inden jeg går over til nogle bemærkninger om det ændringsforslag, som striden specielt har stået om, er der imidlertid et par andre ting, jeg finder det nødvendigt at nævne. Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen har brugt den vending — sådan kunne det forstås — at udvalget på en række punkter havde været betænkelig ved de af mig stillede forslag, men at man havde ladet sig om ikke overtale så overbevisende om, at de burde gennemføres. Det er naturligvis rigtigt, at vi havde en meget indgående diskussion om f. eks. problemet brugstyveri, og i forbindelse med drøftelsen af retsplejelovforslaget talte vi meget indgående om nævningers kompetence, det spørgsmål, det ærede medlem hr. Vagn Bro nævnte; men vi nåede altså frem til enighed om gennemførelsen af disse ændringer i de gældende love.

Ved lovforslagenes første behandling rejste det ærede medlem hr. Grøndahl et spørgsmål, som det ærede medlem også strejfede nu, nemlig spørgsmålet om indrivelse af sagsomkostninger, og det ærede medlem sagde noget i retning af, at i praksis inddrives disse for det meste ikke. Nu vil jeg gerne sige til det ærede medlem, og jeg ventner, at det ærede medlem vil være fuldstændig enig heri, at det ikke er